PLANINSKO DRUŠTVO ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI

1984 **20 let** 2004

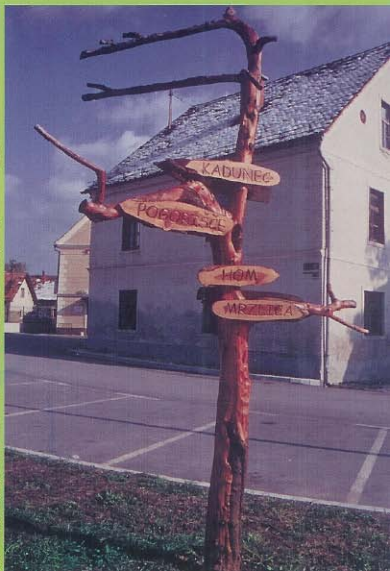

Usode številk, parnih, neparnih ali drugačnih, rdečih, modrih, rumenih ali v kakršnih koli barvnih odtenkih, se vrstijo in vrtijo kilometre in kilometre na ruleti sreče, v višine in nižine... tudi po časovni dimenziji. Vrti se časovna lestvica, številčnica, kakor nadzornik bdi nad vsemi tremi dimenzijami, ki označujejo našo preteklost, sedanjost in bodočnost. Na planinske poti, ki smo jih obredli in jih še bomo. Skupaj z iskrenim ljubiteljstvom in z vsemi pripadajočimi rečmi, ki spadajo v intimo - ljubezen do gora.

Še tako velika znanstvena dognanja ne morejo prodreti v to človekovo trmo, v to njegovo vztrajno obiskovanje gora. Vzroka ni mogoče povsem utemeljiti niti povsem opravičiti. Kot roža v zaledenelem okolju ali v zasušeni puščavi, ki se hitro razcveti, če nastanejo ugodni pogoji. Ko se otopli in razsvetli, pač vse ozeleni.

Tako nekako je leta 1984 nastalo tudi "PD Šempeter v Savinjski dolini". Ivan Šuler je kot prvi predsednik društva zasejal smernice in nakazal temu ljubiteljstvu pot. Že 20 let ga negujemo. Kaj še hočemo več?!

Želimo pač "potrkati na les" ter si s to pričujočo brošurico označiti trenutek kot bežen spomin na tej neskončni časovni dimenziji. Zase in za mlajše rodove. Za račun planin in dolin, ki nas s svojo lepoto obdajajo, nas vabijo in nenehno nagrajujejo.

Pridružite se nam!

Uredništvo

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

796.52(497.4 Šempeter)"1984/2004"

PLANINSKO društvo (Šempeter)
Planinsko društvo Šempeter : 20 let : 1984-2004
/ [zbral in uredil Emil Pukmajster ; glavni in
odgovorni urednik Silvo Crepinšek]. - Šempeter :
Planinsko društvo, 2004

Sedanji odbor PD Šempeter:

Na fotografiji (z leve): Tine Časl, Darko Topolovec, Marti Golavšek, Milena Svet, Olga Cotič, Tone Marko, Miran Orožim, Magda Šalamon, Ivan Šuler, Lilijana Novak, Silvo Črepinšek, Božo Jordan, Aleš Marko in Rudi Brežnik.
Odsotni: Danica Laznik, Ivica Čretnik, Matjaž Štarkel, Franci Matko, Darinka Pikl in Štefka Jordan.

DRUŠTVU OB NJEGOVI 20 - LETNICI

Večina ljudi v trenutku, ko sliši besedico planinstvo, verjetno pomisli na Triglav. To je sicer lepo in prav, saj je Triglav naš najvišji vrh - naš simbol in nacionalni ponos.

Pa vendarle se planinstvo začne s prvim korakom v naravo ali na najbližji hrib ali vzpetino... Začne se ob druženju z ljudmi, ki imajo lepo in neokrnjeno naravo radi in se zato, da jo lahko občudujejo, tudi v potu lastnega obraza povzpnejo na višine.

Planinska društva ljudi združujejo in poleg tega opravljajo pomembno delo oskrbovanja in označevanja planinskih poti ter objektov po planinah in predvsem skrbijo za strokovno usposobljenost ter opremljenost planincev.

Za kvalitetno delo in uspehe posameznega društva seveda niso vsi enako pomembni in zaslužni, so pa vendarle potrebni vsi, da je planinsko društvo lahko to, kar je. To velja tudi za Planinsko društvo Šempeter.

Okrogla obletnica delovanja društva je zato primerna priložnost, da se opravljeno delo oceni in da se zastavijo načrti za prihodnost. V Vašem društvu ste lahko upravičeno ponosni na opravljeno delo in »prehojeno pot«. Kot župan Občine Žalec sem ponosen na posameznike in na planinsko društvo kot celoto.

Zato Vam iskreno čestitam in Vam želim še veliko uspehov in podvigov. Predvsem pa varen korak.

Župan občine Žalec

Lojze Posedel, univ. dipl. ekon.

PLANINCI V KRAJEVNI SKUPNOSTI

Že od nekdaj so Šempetrani radi zahajali na bližnje hribe. Nekateri bolj vneti za planinarjenje so se vključevali v razna planinska društva ali pa so se sami v bolj ali manj organiziranih skupinah podajali v gore. Po ustanovitvi Planinskega društva Šempeter je ta način društvenega udejstvovanja in s tem tudi skrbi za zdravje postajal sestavni del življenja vse večjega števila krajanov. Seveda pa to ni edini motiv delovanja članov našega planinskega društva. Čeprav je njihova dejavnost v okviru organiziranega pohodništva bolj usmerjena v bližnje ali bolj oddaljene hribe in gore, si aktivnosti pri raznih skupnih delih v kraju brez njih težko zamišljamo.

Ker so planinci tudi veliki ljubitelji narave, so člani planinskega društva vedno med najštevilnejšimi udeleženci vseh akcij čiščenja in urejanja naše vse preveč zanemarjene in popackane okolice - pa naj jih organizira krajevna skupnost ali kdo drug. Najlepši dokaz, koliko jim urejenost okolice in bivalnega okolja pomeni, je skrbno urejeni in vedno negovani zeleni otoček na Petrovem trgu v Šempetru. Lepo izdelan kozolček je vedno poln cvetja in obdan z nevsiljivimi elementi, ki nehote prikličejo občutek gorništva. Za Petrov trg pomeni ta aranžma poleg kipa cerkvenega patrona pravi okras. Sem pa prepričan, da to ni dokončni izgled omenjene zelenice.

Vedno, kjer le morejo, zgledno sodelujejo z vsemi društvi, še posebej pa s krajevno skupnostjo. Pri tem pa bi rad poudaril tudi posebno lastnost društvenih članov, da niso pripravljeni pomagati samo takrat, ko so k sodelovanju povabljeni, ampak ponudijo pomoč vedno, kadar zaznajo, da se v kraju načrtuje kaj novega, potrebnega in zanimivega.

Krajevna skupnost se v sodelovanju z vsemi krajevnimi društvi vsako leto udeležuje sedaj že tradicionalnega, zanimivega in lepo sprejetega srečanja treh Šempetrov. Rad bi poudaril, da so enega prvih kamenčkov v mozaik teh srečanj dali ravno člani planinskega društva s svojimi udeležbami in na novo stkanimi znanstvi ter prijateljstvi na tradicionalnih pohodih po dolenjskih gričih v okviru njihove prireditve Pohod po cvičkovi poti. Zanimanje za udeležbo na tem pohodu, ki je tradicionalno vedno zadnjo soboto v januarju, obstaja ne le med člani planinskega društva, ampak med vsemi krajani in postaja iz leta v leto večje. Kako tudi ne, saj je to ena najlepših oblik druženja in skupnega spoznavanja lepot narave in načina življenja tudi drugih prebivalcev naše Slovenije.

V imenu Sveta Krajevne skupnosti Šempeter čestitam članom planinskega društva ob njihovem jubileju in jim želim varno pot po širjavah našega in tujega planinskega sveta.

Predsednik Sveta KS
Randl Jože, dipl. oec.

PD ŠEMPETER - NAŠIH 20 LET

V teh dneh praznujemo pomemben jubilej našega planinskega društva. Veljalo naj bi, da so mejniki v življenju in delu društva tisti pomembni utrinki, ko preletimo celotno prehojeno pot in pregledamo, kaj smo imenitnega postorili ali doživeli v naravi gorskega sveta. 20 let delovanja društva je lepa doba dela večih generacij, povezanih z ljubeznijo do gora. Že leta 1903 je A. Cvenkelj izdal Vodnik po Savinskih planinah, zato bi bilo narobe sklepati, da živi planinstvo v Šempetru komaj 20 let, ampak ima bogato zgodovino. Iz dokumentacije je razvidno, da je v preteklosti veliko Šempetranov hodilo na Goro Oljko in Vimperk. Ves čas so bili krajani aktivni pohodniki. Iz leta v leto je nastajala v Šempetru vse večja želja po organiziranem planinskem delu. Na pobudo skupine planincev smo pred 20 leti ustanovili Planinsko društvo Šempeter, vodenje pa je prevzel planinski vodnik, prijatelj in dober poznavalec gora Ivan Šuler. Prvi planinski izlet, ki ga je društvo organiziralo, je bil na Goro Oljko in udeležilo se ga je veliko število pohodnikov. Zaradi prijetnih občutkov in spominov se veliko število naših članov rado udeležuje vseh naših izletov in akcij. Po nekaj letih delovanja smo v upravljanje prevzeli del Savinjske planinske poti, ki poteka preko naše krajevne skupnosti. Poteka od Križišča nad Globokim (430m), mimo točke na Pogorišču (416m), do vrha Kadunca. Da lahko naše člane in ljubitelje gora obveščamo o pohodih in akcijah, smo v središču Šempetra postavili oglasni kozolec in viharnik za cvetje na njem, za okolico pa skrbijo naši prizadevni člani. V spominu so ostali lepi trenutki na pohode, izlete, delovne akcije, sestanke in še bi lahko naštevali. Bogato zastavljen program je vsa leta privabljal planince, da so uresničevali v kraju samem in širši okolici nove ideje. Tudi zaradi tega nas poznajo daleč naokoli. Najbrž je zanimiva ugotovitev, da si naši člani ne želijo preveč napornih izletov, ampak take z zanimivo vsebino in obilico dobre volje, smeha in prijetnih doživetij. Naš vsakoletni koledar snujemo prav na teh izkušnjah in vedno je program takšen, da ponuja za vsakogar nekaj. Društvo dobro sodeluje z vodstvom občine, krajevno skupnostjo in drugimi društvi v kraju. Prav tako pa društvo sodeluje z zvezo športnih društev občine Žalec, s PD Zabukovica, PD Liboje in PD Žalec. Sodelovanje poteka pod geslom »s skupnimi močmi bomo močnejši in uspešnejši«.

V zadnjem letu pa nam je uspelo privabiti tudi predšolsko mladino. Uspehi so vidni, saj se iz leta v leto povečuje število mlajših pohodnikov. Tu gre zahvala zlasti njihovim mentoricam. Več vlagamo tudi v izobraževanje mladih planinskih vodnikov, markacistov in stražarjev gorske narave.

Prepričan sem, da bo naše delo uspešno tudi v prihodnje in da bodo mnogi planinci in ljubitelji gora še naprej obiskovali naše planine. Življenjski tempo je vedno hitrejši in ob obisku naših gora naj bo ob vsem dovolj časa za opazovanje čudovitih »malenkosti« narave.

Čas tako hitro beži, raznovrstne želje bi lahko našteval in poročilo bi bilo kar precej daljše. Vendar ne bom. Prav pa je, da človeka vleče neustavljiva želja ustvarjati nekaj novega, drugačnega in boljšega. Lahko smo zadovoljni z našimi uspehi, ki nas ne smejo uspavati. Še več - vsak uspeh naj rodi nov uspeh.

Ob jubileju bi se rad zahvalil vsem, ki so k bogati zgodovini društva prispevali karkoli dobrega.

Iskreno se zahvaljujem občini Žalec, krajevni skupnosti Šempeter, vsem sponzorjem in delovnim organizatorjem, ki nam ob praznovanju jubileja društva in tudi v drugih okoliščinah pomagajo.
Posebna zahvala gre tudi vsem članom našega društva in tistim, ki so mi pomagali ustvariti bilten ob 20 - letnici Planinskega društva Šempeter.

Vsem našim članom in prijateljem tudi jaz v bodoče želim trden in varen korak v gorah.

POJDITE Z NAMI!

Planinski pozdrav,
predsednik PD Šempeter
Silvo Črepinšek

ORGANIZACIJSKA SHEMA PLANINSKEGA DRUŠTVA
Šempeter v Savinjski dolini

Šuler Ivan
prvi predsednik
1984 - 1988

Marko Tone
drugi predsednik
1988 - 1992

Miran Orožim
tretji predsednik
1992 - 1996

Silvo Črepinšek
sedanji predsednik
1996 -

ČLANSTVO PD ŠEMPETER

leto	št. članov
1984	245
1985	530
1986	314
1987	326
1988	328
1989	304
1990	320
1991	326
1992	280
1993	248
1994	230

leto	št. članov
1995	222
1996	215
1997	238
1998	228
1999	234
2000	246
2001	238
2002	233
2003	242
2004	243

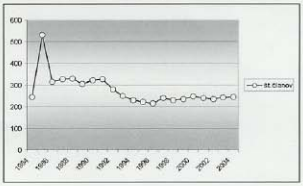

PROSTOVOLJNI VODNIKI PZS

V našem društvu deluje nekaj prostovoljnih vodnikov PZS in nekaj jih je, ki so opravili tečaj in izpit, vendar registracije niso podaljšali.

Delujoči vodniki:

- Silvo Črepinšek (1. rod vodnikov SMDO,1978), kategorija A
- Milena Svet (4. rod vodnikov SMDO,1992), kategorija A
- Magda Šalamon, kategorija A

Tečaj v organizaciji SMDO so obiskovali še:

- Ivan Šuler (4. rod,1978), kategorija A
- Štefka Jordan (2. rod, 1983-2002), kategorija A, B
- Miran Orožim (3. rod, 1986), kategorija A, B

Tečaj za mladinskega vodnika je opravil:
Darko Topolovec, kategorija A

Prvi pripravljalni sestanek za ustanovitev planinskega društva v Šempetru.
Sejna soba v Aeru, Dobrteša vas, 10. 2. 1984 ob 17. uri;
Miran Cvenk, Cvetka Časl in Ivana Šuler.

SPOMINI NA SKUPNE ZAČETKE IN USTANOVITEV PD ŠEMPETER

K meni se je leta 1982 oglasil gospod Boris Voh, ki je takrat skrbel za rekreativno dejavnost v KS Šempeter, in mi predstavil idejo o ustanovitvi lokalnega planinskega društva. Kot planinec in ljubitelj gora sem na to častno zadolžitev takoj pristal. Pristopil sem k delu ter pridobil sodelavce za pripravo pravil in ostalo. Veliko so mi pomagali tudi člani mojega prejšnjega društva Aero Celje in tako je bilo v kratkem času vse pripravljeno za ustanovitev društva. Tik pred zdajci pa se je nekako vse ustavilo in ideja, čeprav strokovno dodelana, ni zagledala luči sveta. Kar precej Savinje je preteklo, da smo dve leti kasneje dobili tudi politično podporo. Gospod Miran Cvenk in gospod Viki Cilenšek, vodilna predstavnika KS Šempeter, sta obljubila vso možno pomoč. Ponovno sem pristal, da bom začeto delo speljal do konca. Na novo predlagani iniciativni odbor za ustanovitev društva je na 1. seji pripravil osnutek pravil ter določil smernice nadaljnjega dela. Opravili smo evidentiranje kandidatov za vodstvo novoustanovljenega PD in 28. 2. 1984 ob 17.uri je bil v mali dvorani KZ Šempeter ustanovni občni zbor PD Šempeter. Prisotni so bili predstavniki PZS, DPO in društev v kraju, iniciativni odbor, predlagani člani odbora in drugi. Za nemoten potek in zakonitost občnega zbora je poskrbelo predlagano delovno predsedstvo: delovni predsednik Božo Jordan, člana Renata Cokan in Miran Orožim, zapisnikarica Ivica Čretnik ter overovatelja zapisnika Olga Cotič in Lidija Ušen. Podana sta bila plan dela in finančni plan, sprejeta so bila pravila društva in predlagana višina članarine. Potrdili smo izvršni odbor društva: predsednika Ivana Šulerja, podpredsednika Toneta Marka, blagajničarko Cvetko Časl, tajnico Ivico Čretnik ter člane Martina Časla, Dušana Voha, Danico Laznik, Mirana Orožima in Silva Črepinška. Nadzorni odbor so sestavljali Anica Simončič, Gozdana Čede in Ivan Vidrajs, častno razsodišče pa Marta Vogrinc, Dora Cvenk, Boris Voh, Stane Jager in Ivan Diaci. Vse skupaj je bilo soglasno sprejeto. Tako smo postali 177. PD v Sloveniji, kar pa je sovpadlo s proslavitvijo 90. letnice PZS. Člani izvršnega odbora smo bili tudi podpisniki novo nastalega PD Šempeter. Društvo je začelo s polno paro delati v smeri zastavljenih ciljev, kot je bilo pridobivanje novih članov, organiziranje izletov oz. pohodov, povezovanje z ostalimi društvi v kraju in širše ter z MDO v celjski regiji.

Po dvoletnem obdobju je društvo štelo že 213 članov, 35 mladincev in 41 pionirjev - skupaj torej 289 članov. Ta številka je opravičila potrebo po ustanovitvi društva. Najbolj razveseljivo dejstvo je bilo veliko število mladincev in pionirjev, kar je društvu tudi zagotavljalo lepo prihodnost. Na tem mestu gre zahvala predvsem OŠ Šempeter oziroma gospema Ivici Čretnik in Danici Laznik.

Udeleževali smo se številnih pohodov, ki smo jih načrtovali, in srečanj, ki so jih organizirala sosednja društva v celjski regiji. Tesno smo delovali z MDO na področju izobraževanja in pridobivanja veščin, ki jih potrebujemo na poti v gore. Od številnih pohodov mi je najbolj ostal v spominu množičen pohod na Goro Oljko (zdravju naproti) in vzpon na Triglav. Še bi lahko opisoval številna srečanja planincev in pohode iz naših in tujih planin.

Kot predlagani predsednik iniciativnega odbora in kasneje predsednik PD Šempeter , ki sem ga vodil dva mandata, omenjam še najzaslužnejše člane, ki so s svojim znanjem in požrtvovalnostjo pomagali pri ustanovitvi društva in pri njegovem nadaljnjem delu.

S tem mislim celotni takratni izvršni odbor, ki sem ga že omenil, KK SZDL in KS Šempeter.
Kot prvi predsednik društva se zahvaljujem vsem članom in nečlanom, ki so pomagali, da je društvo normalno delovalo. Zahvaljujem se tudi mojim naslednikom Tonetu Marku, Miranu Orožimu in Silvu Črepinšku.
Na koncu pa bi čestital tudi vsem planinkam in planincem ob 20 - letnici delovanja PD Šempeter.

Ivan Šuler

Obisk Šmiglove zidanice 1. maja 1985; Ivica, Mojca, Danica in Štefka.

CICIBAN - PLANINEC V VRTCU ŠEMPETER

V šolskem letu 2002/3 smo v vrtcu Šempeter v okviru interesnih dejavnosti organizirali program CICIBAN - PLANINEC. Dejavnost je bila namenjena otrokom od 4. leta starosti naprej in se je odvijala v sodelovanju s planinskim društvom našega kraja in ob organizaciji ter izvedbi vzgojiteljic Valčke in Metode.
Izleti, pohodi in aktivnosti so bili razdeljeni na dva dela in sicer na jesensko -zimski in pomladansko - poletni del. V vsakem delu so bila izvedena štiri srečanja, v katera je bilo vključenih 10 cicibanov – planincev.
Namen posameznih srečanj je bil približati otrokom naravo, jih vzgajati k primernemu

odnosu do nje, jih navdušiti za hojo v hribe, spoznavati njihove lepote in jim približati ožjo in širšo okolico našega kraja.
Pri izvedbi programov jim je včasih ponagajalo tudi vreme. Pri raziskovanju in hoji po mejah kraja Šempeter je zaradi dežja prišlo do predčasnega zaključka. Pomoč so ponudili gasilci in otroke varno pripeljali pred vrtec, kjer so jih že čakali starši. Vožnja z gasilskim avtom je bila za otroke takšno doživetje, da so ga podoživljali še nekaj dni v vrtcu.
Srečanja so bila organizirana brez spremstva staršev. Zaradi visoke cene prevozov pa so starši svojega otroka na dogovorjeno mesto pripeljali sami in ga po izvedbi tudi sam odpeljali.
Zaključno srečanje je bilo organizirano s pohodom na Hom skupaj s starši.
V šolskem letu 2003/4 se je vključilo v program CICIBAN-PLANINEC 20 otrok, starih od štiri do pet let. Tudi letos ga vodita vzgojiteljici Valčka in Tatjana v sodelovanju s šempetrskim planinskim društvom. Razen treh otrok, ki so bili vključeni že v prejšnjem letu, so ostali otroci novinci (sedem otrok, ki so bili vključeni že lani, je odšlo v šolo), ki si želijo spoznati elemente pohodništva, orientacije in spoznavanja ožje in širše okolice.
Vsem lep planinski pozdrav.

CICIBANI - PLANINCI ter Valčka in Tatjana

Mimo jame Pekel po gozdni učni poti na vrh Pogorišča (416 m).

SAVINJSKA PLANINSKA POT

Pred tridesetimi leti je bila na Homu odprta Savinjska planinska pot, ki poteka po obronkih savinjske ravnice. Prvotna pot je bila krožna, sedaj pa ima podkvasto obliko. Začne se pri planinskem domu na Gori in vodi čez Vinski vrh na razgledno Goro Oljko in dobroveljsko planoto, pelje pod avtocesto in se dvigne na Posavsko hribovje. Tu doseže najvišjo točko na Črnem vrhu na Veliki planini (1204 m) ter se konča pri planinskem domu na Brnici. Ima pa še štiri neobvezne točke. Pot ponuja Vodnik po Savinjski planinski poti, ki je že tretja popravljena in dopolnjena izdaja (2002), in Dnevnik poti, kamor se odtisnejo žigi, ki služijo kot dokaz o prehojeni poti ob podelitvi častne značke. Do konca letošnjega oktobra jo je v celoti prehodilo 2237 pohodnikov. Naše društvo vzdržuje del celotne poti, po kateri je hoje za slabo uro.

Pot se začne pri križpotju na Globoko in vodi po kolovozu rahlo navzdol do Pogorišča (416 m), kjer je kontrolna točka s skrinjico in vpisno knjigo ter žigom. S tem pridemo na zavarovano območje narave, gozdno učno pot Pekel. Ta pot je bila odprta v Peklu in bo naslednje leto praznovala dvajset let obstoja. Nato gremo po cesti navzdol, prečkamo učno pot in gremo levo navzdol mimo jame k domu, nato desno navzgor na točko 9 in preden smo na asfaltni cesti - učna pot vodi nanjo - zavijemo levo na stezo učne poti, krenemo mimo točk 6, 5, 4 ter 2 in smo pri vhodu v jamo oziroma Turističnem domu. Nato gremo čez most, mimo točke 1. Apnica navzdol ob potoku Peklenščica. Dolinica nosi ime Pekel in nanjo opozarja nižje postavljena oznaka: Gozdna in geološka poučna

Nova brv čez potok Peklenščica.

pot Pekel, zavarovano območje narave Republike Slovenije, naravni spomenik, potok Ponkvica s kraško jamo Pekel. Tako prispemo na cesto pred parkiriščem in če gremo po njej, je le slabega pol kilometra do odcepa. Napis Kadunec na bukvi nas usmeri zopet k Peklenščici in čez njo proti domačiji Četnec (Zalog pri Šempetru 18). Z dela te poti je lep pogled na Posavsko hribovje (Bukovico, Gozdnik, Kamnik, Mrzlico, Hom in Golavo) in elektro - razdelilno postajo Podlog. Gremo mimo kozolca in gospodarskega poslopja ter krenemo za njim levo po stezi na brv čez Peklenščico in dvorišče ter s sosedove dovozne ceste desno za vrtno ograjo na brv nad potokom Trnavo (brv je bila obnovljena 27. 3. 2002). Čez travnik gremo do gozda in le kratko po stezi do vozne poti, ki se obrne skoraj na sever proti Martjakom. Pri tem pazimo na markacije, saj je veliko odcepov in razpotij. Na koncu ceste vodi steza v breg in nato desno mimo vikenda v smeri daljnovoda (steber št. 122). Za stebrom gremo na desno in pridemo iz gozda pri domačiji Hleb (Zalog pri Šempetru 9). Tu je na gospodarskem poslopju skrinjica z žigom. Predel desno nad potjo nosi ime Vrhi. Mimo domačije in zidanice ob koncu asfaltne ceste nato zavijemo desno v hrib in gozd. Kratka pot navzgor in levo nad zadnjo zidanico vodi na vrh Martjakov.
Vrh je razgleden, zato pojdimo nanj!

Božo Jordan

Predsednik PZS Franci Ekar podeljuje Ivanu Šulerju spominsko plaketo ob življenskem jubileju.

PLANINSKO DRUŠTVO ŠEMPETER V PLANINSKI ORIENTACIJSKI LIGI

Na področju spodnjesavinjskih planinskih društev že nekaj let poteka orientacijska liga, v novembru 2001 pa smo se na prvo tekmo odpravili tudi planinci iz Šempetra.
Orientacijska liga poteka v obdobju od septembra do aprila, v tem času pa se zvrstijo štiri tekme - dve v jesenskem in dve v spomladanskem času.
Vsako tekmo organizira drugo planinsko društvo, zato se kraji tekem menjajo.
Tekmovalci so razdeljeni v šest starostnih kategorij (poleg njih nastopa še kategorija izven konkurence), v katerih so skupine od osnovnošolskih otrok do članov. Uvrstitve se točkujejo in za posamezna planinska društva seštevajo.
Ob koncu lige v mesecu maju poteka SPOT - Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje - ki se ga udeležita dve najbolje uvrščeni ekipi območja (v kategoriji izven konkurence lahko tekmuje kdorkoli).
Prva tekma, ki smo se je udeležili, je potekala novembra 2001 v Galiciji, organiziralo pa jo je PD Žalec. Tekmovali so mlajši člani (starostna kategorija D) in dosegli 2. mesto, kar je bilo vzpodbudno za nadaljnje tekme.
Naslednjo tekmo je organiziralo PD Polzela marca 2002; start je bil v Andražu, cilj pa na Gori Oljki. PD Šempeter sta zastopali dve ekipi: člani E - in mlajši člani D - kategorije. Na precej razgibanem terenu sta se dobro znašli obe ekipi, mlajši člani so celo zmagali.
Zadnjo tekmo je organiziralo PD Zabukovica na področju med Gozdnikom in Mrzlico s ciljem na Homu. Šempeter so uspešno zastopali mlajši člani.
S to tekmo se je orientacijska liga 2001/2002 zaključila. PD Šempeter je zasedel med mlajšimi člani skupno 3. mesto, kar je glede na udeležbo na samo treh tekmah od štirih dober uspeh. Člani E - kategorije pa so uspešno zastopali barve PD Šempeter na eni tekmi.
Maja 2002 so se mlajši člani udeležili orientacijske tekme izven lige, ki jo je organiziralo PD Prebold okoli Reške planine, in zmagali.
V ligi 2002/2003 je bila prva tekma oktobra na Dobrovljah (organiziralo jo je PD Vransko), novembra pa na Ponikvi v organizaciji PD Žalec. Prve tekme se je udeležila

ekipa D - kategorije, druge pa po ena ekipa E - in D - kategorije.

V pomladnem delu lige marca 2003 je potekala prva tekma v organizaciji PD Polzela. Tekmovala je ekipa mlajših članov in zmagala. Druga tekma pomladnega dela in hkrati zadnja v ligi je potekala v organizaciji PD Zabukovica; ekipa mlajših članov je zasedla 2. mesto.

V Savinjski orientacijski ligi je tako ekipa D - kategorije PD Šempeter osvojila 2. mesto v svoji kategoriji in se kvalificirala za Slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje - STOP. Tekmovanja se nismo udeležili zaradi odsotnosti večine članov ekipe.

PD Šempeter je torej "prebil led" na področju orientacije, tekmovalci smo se potrudili po svojih močeh in zadovoljni smo z doseženimi rezultati. Vsi, ki tekmujemo, si želimo, da bi nas tekmovalo še več. Zato vabimo vse, ki radi spoznavate nove poti in brezpotja po Spodnji Savinjski dolini, da se nam pridružite!

Milena Svet

Merjenje krvnega tlaka pri Vojkovi koči na Nanosu.

PLANINSTVO IN VARSTVO NARAVE

V planinski organizaciji je desetletja imela pomembno izobraževalno in promocijsko vlogo Gorska straža, katere dejavnost pa je zaradi nerazumevanja ostalih v zadnjih letih zašla v krizo. Skrbela je za čistočo planinskih poti, varovanje zaščitenih območij, zaščitenih in redkih cvetic ter živali. Skrbela je tudi za kvalitetno izobraževanje planinskih vodnikov, lovcev in planincev. Vsem je "skrita Slovenija" postala znana in vidna. Popularizacija redkih in ogroženih stvari pa je s sabo prinašala tudi množični obisk in velikokrat ogrožala stvari, ki bi jih želeli ohraniti. Med drugim so se začela množična romanja k rastiščema velikonočnice na Boču in Ponikvi, zato jih je bilo potrebno zaščititi z ograjo.

Gorska straža je bila zelo aktivna tudi v Savinjski dolini. Planinci smo prvi začeli s popisom najdebelejših dreves v dolini, ki so sedaj skoraj vsa zavarovana z občinskimi odloki. Prav tako smo prvi opozorili na rastišča tise na južnem obrobju doline.Tudi programi izletov po Sloveniji so vedno vključevali naša najlepša območja.
Varstvo narave je še vedno v veliki meri vključeno tudi v program PD Šempeter in tako uspešno populariziramo zaščitena območja v krajevni skupnosti in dolini. Območja močvirnatih travnikov ob Ložnici, ribnik Vrbje in jama Pekel se redno pojavljajo v vsakoletnem programu društva pri izletih in orientacijskih tekmovanjih, zato naši izleti niso samo zabavni, ampak tudi poučni. Tudi zaradi ustreznih predstavitev so člani društva večinoma postali navdušeni naravovarstveniki, ki poslanstvo prenašajo tudi na svoje otroke. Posebno pozornost smo posvetili tudi izboljšanju lastega bivalnega okolja, zato smo se med drugim pred leti vključili v krajevno akcijo zasajevanja brežin Savinje v južnem delu krajevne skupnosti.

Odkrivanje naravnih lepot Slovenije je vključeno tudi v vsakoletne programe izletov, vendar lepot z izletov ne smemo prinašati v nahrbtnikih ampak v srcih. Več bo odkritih stvari, bolj bomo cenili in spoštovali delček sveta na južni strani Alp, ki nam je podeljen v varstvo. Ravnati moramo tako, kot da smo si življenjski prostor sposodili od naših vnukov. Tudi planinstvo mora imeti tak cilj!

Miran Orožim

KDO JE PLANINEC?

Planinec kot pojava ni le pohodnik z obilo drage planinske opreme; je tisti, ki se z naravo srečuje in jo spoštuje, čeprav je lahko kdaj tudi zelo kruta. Planinec ni tisti, ki v pohodništvu občuti le napor in muko, ampak se zna naužiti lepot, ki nam jih narava podarja - od najmanjših rož do ogromnih dreves.
Med planince tudi ne moremo šteti tistih, ki samo tekajo od žiga do žiga, da bi bila transverzalna knjižica čimprej polna in ko ga vprašamo, kaj je ob poti lepega doživel ali opazil, nam ne zna niti povedati, v katere barve so odeta drevesa v gozdu ali travniki na pobočjih. Tudi živali, katerim dom je gozd, ne opazi. Planinec takšnega kova nima strumnega koraka in tudi ne nasmeška na obrazu, ki bi ga podaril drugemu. Skratka, sodi bolj v fitnes klub kot pa v gore.

In kakšen naj bo pravi planinec?
Pravemu planincu naj bo, kot nekaterim živalim, narava drugi dom. Kot se lepo obnašamo v svojem domu, se dajmo tudi v naravi. Ne odmetavajmo odpadkov kjerkoli in kamorkoli. Še najbolje bo, da jih skrbno shranjene v nahrbtnik odnesemo v dolino in po vsakem počitku za sabo naravo pustimo takšno, kot da nas nikoli ni bilo tam. Tako kot doma z nasmeškom sprejmimo obiskovalce in podarimo nasmeh tudi drugim mimoidočim z odločnim in jasnim "dober dan".
In, navsezadnje, poskrbimo za svoje bližnje, kajti v naravi imamo enkratno priložnost, da se jim posvetimo in morda pogovorimo o stvareh, ki jih v vsej naglici vsakdana nismo uspeli razčistiti ali se o njih v miru pogovoriti.
Pravega planinca odlikujejo umirjenost, prijaznost in ustrežljivost ter zavest o lepoti narave. Zato jo vedno zapušča takšno, kakršno je prejel - v vsej njeni veličini.

T. Marko

Pohod po mejah krajevne skupnosti; postanek pri Vrbnjakovih v Zalogu.

SLOVENSKI ALPINIZEM

Alpinist je oznaka za človeka, ki je močno povezan z naravo oziroma z zahtevnimi, visokimi stenami in vrhovi. Vsak išče v sebi prvobitnost in prav v alpinizmu jo lahko sreča. V njem ni prostora za nadomestke življenja, alpinizem je skoncentrirana aktivnost, ki premaguje objektivne nevarnosti. V stiku z »alpinističnim poligonom« se pomembnost ega umakne za zaveso objektivnega in resničnega. Alpinisti iščejo v gorah univerzalno lepoto in dušni mir ter stik z naravo in samim seboj. Nekateri so seveda tudi ekstremisti, katerih glavni cilj je izjemen, odmeven dosežek.

Slovenski alpinizem ima bogato zgodovino, ki ni le obsežna, ampak pomeni tudi potrditev slovenskega naroda skozi posebne dosežke. Že pred dobrimi 200 leti je Valentin Stanič osvojil Vatzmann in Grossglockner. Zgodovina ga šteje za prvega alpinista v Vzhodnih Alpah. Leta 1961 so prvi Slovenci plezali v francoskih Alpah težke ledene stene. Želja po novih dosežkih jih je vodila tudi v Himalajo. Organizacija in priprava vrhunskih odprav v Himalajo je bila delo KOTG (Komisije za odprave v tuja gorstva) pri PZS.

Himalaja ima kar štirinajst osemtisočakov. Prvi osemtisočak, na katerega se je povzpel človek, je Anapurna (8091 m). To je bilo leta 1950, tri leta kasneje sta prišla na vrsto Everest in Nanga Parbat, potem K2 in ostali.

Na samostojne osemtisočake se je v 28 letih (1975 - 2003) v vseh uspešnih odpravah povzpelo 48 slovenskih alpinistov (med njimi dve alpinistki) in to kar 79 - krat.V navezah s slovenskimi alpinisti oz. na opravah, na katerih so bili le-ti, so se na osemtisočake povzpeli še štirje državljani drugih republik nekdanje Jugoslavije, prav toliko pa tudi alpinistov iz drugih držav in pet šerp.

Največ Slovencev je bilo doslej na Čo Oju, in sicer 21, na Broad Peaku 12, Makaluju 8 in na Everestu 8. Največ pristopov na osemtisočake je opravil Viktor Grošelj, in sicer 10, Andrej Štremfelj 6, Pavle Kozjek 4, Iztok Tomazin, Marija Štremfelj in pokojni Nejc Zaplotnik pa po 3. Na osem osemtisočakov so naši alpinisti izpeljali prvenstvene smeri s pristopom na vrh, na enega je bil opravljen solo vzpon in z dveh so smučali z vrha. Slovenija je po uvrstitvi osma država od tistih, ki so dosegle vse osemtisočake. Prvi osemtisočak so preplezali leta 1975, zadnjega pa leta 1995.

Gotovo je bila pomembna odprava leta 1979, ko je kar pet udeležencev te največje odprave stopilo na vrh Everesta po zahodnem grebenu, ki velja za najtežjo smer. Nadvse lep uspeh in tudi obračun!

Leto 1998 je postreglo z dvema medijsko posebej odmevnima dogodkoma. Najprej je bila to osrednja himalajska akcija: kadrovska odprava na Daulagiri, kjer je kar sedem perspektivnih alpinistov doseglo svoj prvi osemtisočak, potem pa še solo vzpon Tomaža Humarja v steni El Capitana, ki je v petnajstih dneh sam zmogel smer z najvišjo tehnično

oceno. Leto kasneje je bila organizirana odprava Gjačung Kang.Ob istem času je Tomaž Humar preplezal osrednji del južne stene Daulagirija. 7. oktobra leta 2000 je Davo Karničar izvedel prvi popolni smučarski spust z Everesta. Izstopajo še vzponi v perujskih Andih, na Magadaskarju, v Patagoniji, Kanadi in tudi na severni polobli. Pogoste pa so tudi odprave AO ali skupin. Slovenski himalajizem je žal zahteval tudi 16 življenj.
Ne želim pozabiti na šolo za gorske vodnike, ki jo v Nepalu vodi in organizira od leta 1979 Komisija za odprave v tuja gorstva pri PZS. V njej se je izšolalo že 650 nepalskih gorskih vodnikov. Vse pa je povezano s financami, ki so vedno bolj omejene, kar se odraža pri sami možnosti organiziranja odprav. Je pa tudi res, da je pripravljenosti narediti kaj za druge, odšla. Ta lastnost, ki je bila nekoč temelj slovenskega himalajizma, je za sedanji čas fosil. Nekoč MI, danes JAZ. Razumljivo, a pri tem nekaj manjka.
Na nek način je najpomembnejši vsak trenutni vzpon, saj takrat, ko poteka, nosi v sebi vse možnosti za zmago ali za smrt.
Alpinizem ni nikakršen hazard, ampak priložnost za izpolnjeno življenje, v katerem je treba izpeti pesem do zadnje note. Spoštujem to pesem!

Magda Šalamon

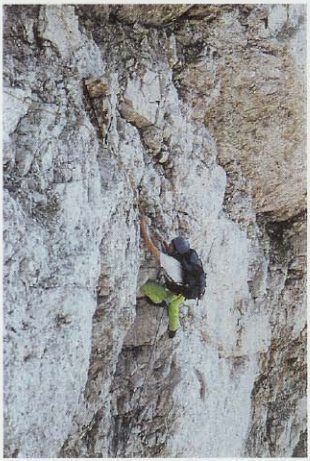
Severna triglavska stena - Nemška smer.

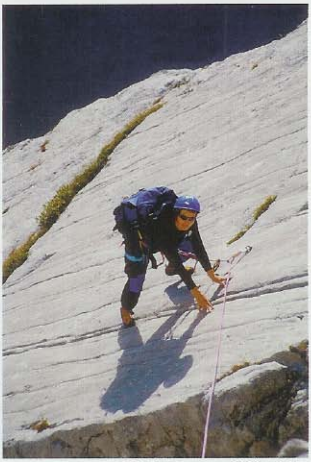
Direktna smer na Veliko Babo.

GORE IN LJUDJE

Doma sem iz okolice Ljubljane. V zgodnjem otroštvu sem s starši večkrat prišla v Savinjsko dolino na obisk k sorodnikom. Občudovali smo velike nasade hmelja, nikoli pa nisem pomislila, da bom kdaj prehodila toliko hribov in vrhov, ki obkrožajo to lepo dolino. Od takrat je minilo veliko let. Ko me je pred desetimi leti usoda zanesla prav v te kraje, sem se spomnila mojih sorodnikov, ki so žal že pokojni, nekateri pa so se odselili drugam. Ostali pa so nasadi hmelja in hribi - prav takšni, kot so bili nekoč.
Ker je Silvo velik ljubitelj gora, sem za razliko od takrat, ko sem iz doline opazovala hribe, imela zdaj možnost z vrha pogledati v dolino.
Začela sem torej hoditi v hribe. Od začetka na nižje, potem pa vedno višje. Še vedno pa brez nahrbtnika - kot turistka. Spominjam se prvomajskega srečanja na Boču, kamor sem se odpravila v beli vetrovki z velikimi žepi, polnimi različnih piškotov, ki sem jih delila tudi prijateljem. Čudili so se, kje imam vse to spravljeno, saj sploh nisem imela nahrbtnika. Ko so sredi popoldneva sonce prekrili temni oblaki in je začelo grmeti, sem se spomnila, da bi potrebovala dežnik. Vso pot od Boča do Poljčan je močno deževalo, tako da sem do kože premočena pritekla do avtomobila. Pravijo, da vsaka šola nekaj stane in res sem že na naslednjem izletu imela nahrbtnik, v katerem je bilo vse potrebno, predvsem pa dežnik, ki je zdaj moj stalni spremljevalec. Vedno pogosteje sem hodila v hribe in teža nahrbtnika me kmalu ni več motila. Takrat sem se tudi včlanila v PD.
Zdaj v gorah resnično uživam. Nisem zadovoljna samo zato, ker s trudom in znojem dosežem vrh, ampak tudi zato, ker dosežem čudovito okolje gorske narave, ki pomirja in osrečuje, hkrati pa me navaja k razmišljanju. V gorskih samotah se zavem prvobitnega soglasja med človekom in naravo.
Gore nam omogočajo uspeh in samopotrditev, obenem pa nas uče obvladovanja, skromnosti, solidarnosti in tovarištva, to je tistih lepih odnosov, ki si jih želimo in jih v našem društvu tudi res imamo. Vsi podobno doživljamo pot do cilja. Včasih tudi z malce strahu, obupavanja in žeje. Toda če tega ne bi bilo, bi nekaj pomembnega manjkalo. Le kako bi se izmerila lepota dneva, če ne bi bilo tistega sproščenega vzdušja in zadovoljstva na vrhu gore in tiste prijetne utrujenosti, ko se vrnemo domov?

Hvala vsem prijateljem in planincem PD Šempeter v Savinjski dolini, ker ste me sprejeli v svojo družbo, da lahko skupaj doživljamo tako lepe in nepozabne trenutke v naših gorah!

Stanka

V okviru akcije Razprimo jadra; vzpon na vrh Gozdnika (1090 m).

NIKOLI NI PREPOZNO

Ne morem reči, da v svoji mladosti nikoli nisem bil v gorah, toda takrat, kot da nisem uporabljal vida in sluha. Po težki nesreči, ki mi je nakopala zlom hrbtenice in tilnika, pa kot da mi je višja sila odprla oči in pokazala lepote narave. V nasprotju z vsemi planinskimi pravili sem sam, tudi po trikrat na teden, hitel v gore. Kako zelo drugačne so bile sedaj planine! Neskončno sem užival tako na nizkih kot na najvišjih vrhovih naše domovine. Čisto sam sem hotel doživljati božje stvarstvo gora. Bil sem neskončno srečen, da mi je dano uživati v opazovanju vse te lepote. Tišina, ki je kot rajska glasba dajala ritem srcu in duši, mi je omogočila, da se zlijem z naravo. Bilo je lepše kot kadarkoli prej. Kot zasvojevalci so vrhovi, v nasprotju z nekaterimi drugimi planinci, osvajali mene in zelo sem obžaloval, da nisem do tega spoznanja prišel že desetletja prej.

Še zdaj me od časa do časa pograbi neka čudna sla po samoti in gorah. In takrat se podam klicu nasproti. Sicer pa sem v glavnem svoje samotne poti nadomestil z druženjem v PD Šempeter. Spoznal sem čudovite ljudi, s katerimi skupaj hodimo na sicer nižje, toda nič manj zanimive ture. Pohodi so strokovno organizirani in primerni za vse generacije. Vse ljubitelje narave in dobre družbe zato vabim, da se nam pridružite ne glede na starost in se sami prepričate, da nikoli ni prepozno narediti nekaj za svoje telo in dušo.

Rudi Brežnik

PS: V planinah se sklenejo tudi mnoga prijateljstva.

S Tonetom Fornezzijem - Tofom malo pred Kredarico.

"Doline so planine, ki so strmoglavile."

PLANINKA SEM

Bila sem že malo v letih, ko so me pričeli nagovarjati, naj postanem planinka. Mislila sem, da so planinci sami ekstremisti, ki hodijo po gorah, namesto da bi ob vikendih doma počivali. Bili pa so zelo vztrajni in da bi imela mir, sem mimo svoje volje odšla. Toda glej - čudež! Ljudje so bili zelo prijazni, pripravljeni pomagati na vsaki vzpetini, deliti malico in početi vse, o čemer človek v običajni asfaltni džungli lahko samo sanja. Ta dan sem preživela zelo prijetno v družbi neznanih ljudi - planincev.

Doma nisem bila več potrebna vsak trenutek, kajti tudi otroci odraščajo, ko se mi staramo. Malo mi je postajalo dolgočasno in ugotovila sem, da bo planinarjenje tisto, kar mi bo zapolnilo še preostala zdrava leta. Izleti so se vrstili iz meseca v mesec. Eni so bili težje dosegljivi, drugi z lahkoto, vsi pa so potekali v družbi zelo dobrih ljudi. Ker sem postala oseba, polna energije, so me prijatelji vedno spraševali, kaj se je z mano zgodilo. Povedala sem in jih enega za drugim popeljala v planine. Bili so tudi navdušeni in tako nas je sedaj kar lepa družba. Vedno pa so prvič odšli na manjše hribe, zato da so na vrh prispeli z lahkoto in jim ni bilo naporno. Najbolje je, da človek začne hoditi v hribe pozimi, čeprav se sliši še tako čudno. Pozimi namreč nikoli ni vroče tudi ne hodimo visoko v hribe. Povzpnemo se na manjše, ki imajo okrog 1000 m nadmorske višine,

Zaključek čistilne akcije pri Tinetu.

kajti tudi dan je krajši in ni priložnosti za dolgotrajne pohode. Tako se človek iz meseca v mesec navaja na hojo in hribe, ki ga počasi zasvojijo. Potem samo še čakamo sobote, ko zopet nekam gremo in se imamo lepo. Nebo v dolini ni nikoli tako lepo obarvano, kot je v gorah. Višje kot si v gorah, lepše so barve neba in tudi tvoja duša in telo se napolnita z energijo za siv dolinski teden, ki je pred tabo.

Zato se vsi, ki še niste bili v gorah, preizkusite in ne mislite, da je to samo za druge. Videli boste, koliko energije in širine je v gorah; kjer si vedno človek, ki pomaga človeku. Planinci povabite tudi svoje prijatelje v svoj krog, saj je naš krog neskončen in vedno odprt za dobre ljudi z voljo in kondicijo.

"Mesec ima svojo luč za celo nebo, svoje temne pege pa zase."

Boža

Pred Češko kočo.

Počitek ob Ribniškem jezeru na Pohorju.

Predsedniki planinskih društev Občine Žalec na vrhu Gozdnika (Jože, Silvo, Franci in Vlado).

Zaključek pohoda po cvičkovi gazi.

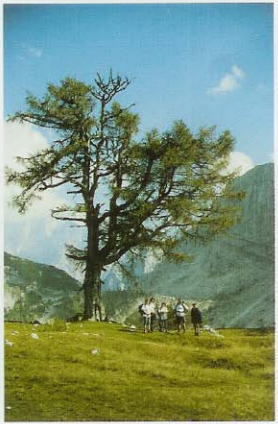

Sleme

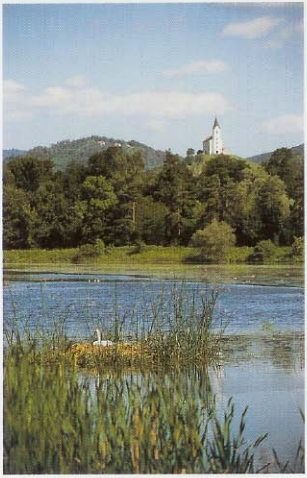

Ribnik Vrbje z Lurdom.

Močvirnati travnik ob Ložnici.

Pohod ob Savinji od Celja do Šempetra, leta 1999.

Pohod ob Savinji od Celja do Šempetra, leta 2002.

BELI VRHOVI

V temni goščavi iščem sled,
se prebijam skozi močvirje utvar
in odganjam mrčes.
Počijem in požirek moči popijem.

Ob meni senca.
Ne vem od kod in čigava.

Morda od njega, ki mi ni znan,
a je že dolgo spoznan?

Ja, on je to!
On, ki čuti večnost lepote,
tisti z veliko dušo
in majhnimi pogledi.
Podam mu roko,
ga posrkam in se dvigam.

Goščave ni več,
le beli vrhovi se dvigajo v nebo.

Magda Šalamon

Glavni in odgovorni urednik: Silvo Črepinšek, predsednik društva
Uredniški odbor: Odbor PD Šempeter v Savinjski dolini
Zbral in uredil: Emil Pukmajster
Število izvodov: 400
Leto izdaje: 2004
Oblikovanje in grafična priprava: ScanArt
Tisk: IB grafika, Brane Planinc

Naši pokrovitelji:

Občina Žalec

Zavod za kulturo, šport in turizem Žalec

Krajevna skupnost Šempeter

Praškasta lakirnica, Štorman Martin s.p., Žalec

Parketarstvo in pečarstvo, Štefan Šalamon, Gomilsko

Pogrebne storitve, Ropotar Ivan, Šempeter

Roman Vrhunc, Servis BSR s.p., Zgornje Grušovlje 21a, Šempeter

PEMI avto šola in avtobusni prevozi d.o.o., Breg 72a, Polzela

Gostišče Štorman, Zvone Štorman, Rimska 10, Šempeter

SICO d.o.o., Juhartova 2, Šempeter

IB grafika, Brane Planinc, Celje

ScanArt

Pagat d.o.o.

Zahvaljujemo se jim!

OBČINA ŽALEC